

z jednání odpůrkyně, nýbrž má nárok na ono individuální plnění (zdržení) samo. Tomuto nároku prý hrozící nebezpečí není v nutné souvislosti s celkovým hospodářským stavem odpůrkyně a sebe lepší hmotnou zdatností odpůrkyně zůstává nedotčen původní nárok na individuální plnění. Pro jeho zajištění není nebezpečí hrozící náhradnímu nároku na odškodné ani nutným ani postačujícím. Žalobce tvrdí v souzeném případě nárok podle §§ 2, 15 zák. o nek. soutěži, by se totiž žalovaná zdržela v soutěži nekalé reklamy. Může-li žalovaná ve svém jednání žalobcem napadeném nerušeně pokračovati po celou po případě i několikaletou dobu vleklého sporu, o nějž tu jde, nebude náprava škody, kterou žalobce utrpěl na svém pomyslném zájmu chráněném v § 2 zák. o nek. soutěži, již možná, neboť účinky napadené nekalé reklamy na smýšlení a na úsudky obecnstva a z toho plynoucí jeho chování k podniku žalobcovu nelze pro minulost již odčinit. Žalobci zbyde již jen nárok na náhradu zároveň snad utrpěné hmotné škody. Ta však, jak dolíčeno, není totožnou s onou škodou pomyslnou a také sama o sobě nebude býti moci zachycena ve všech svých jednotlivostech. Proto hrozí žalobci v obou naznačených směrech škoda, ne-li úplně, tedy zajisté z valné části nenahraditelná (sr. i rozh. 8193, 9221 a 9665 sb. n. s.). Podle toho, co dolíčeno, neobstojí žádný z obou důvodů, pro které rekursní soud pokládal navržené zatímní opatření za nepřipustné. Přes to nemohl dovolací soud o žalobcově návrhu sám rozhodnouti, protože se rekursní soud pro svůj mylný právní názor neobíral ostatním obsahem odpůrcova rekursu proti usnesení prvního soudu, zejména kusostí řízení a rozporem se spisy, ježto bylo povoleno více, než bylo navrženo, a že odpůrci pozastavené zprávy rozšiřovali v tuzemsku a v mezidobí 6tíměsíčním před podáním návrhu za povolení prozatímního opatření. Proto byla věc po zrušení napadeného usnesení vrácena rekursnímu soudu, aby rekurs i po této stránce vyřídil.

Čís. 10214.

Zákonná výhoda podle § 251 čís. 5 a 6 ex. ř. platí jen, pokud osoby tam uvedené vykonávají osobně své povolání nebo zaměstnání. Byl-li na jmění pozůstalosti osoby zmíněné v § 251 čís. 5 a 6 ex. ř. vyhlášen úpadek, nemůže se pozůstalá vdova, provozující podle § 56, čtvrtý odstavec, živn. řádu živnost na vlastní účet, domáhati toho, by byly z úpadekové podstaty vyloučeny předměty nezbytně nutné k provozování živnosti.

Nárok na nedostávající se nutnou výživu z pozůstalosti (§ 796 obč. zák.) přísluší vdově teprve po uspokojení věřitelů.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, R II 358/30.)

K návrhu vdovy po zubním technikovi, na jehož pozůstalost byl vyhlášen úpadek, vyloučil soud první stolice podle § 251 čís. 6 ex. ř. a podle § 1 konk. ř. předměty nezbytně potřebné ku provozování

živnosti zubního technika. Re k u r s n í s o u d zamítl návrh vdovy na vyloučení předmětů. D ů v o d y: Podle pozůstalostních spisů přihlásila se pozůstalá vdova podmíněčně ze zákona k celé pozůstalosti po Stanislavu S-ovi, ani ostatní dědicové na pozůstalost nečinili nárok. K návrhu vdovy jako dědičky byl pak na jmění pozůstalosti po Stanislavu S-ovi vyhlášen úpadek. Vdova vykonala jako dědička podle § 100 konk. ř. vyjevovací přísahu. Dne 27. března 1930 navrhla, by jí byly přiřčeny předměty nejnutnější k denní potřebě a obývání a by jí bylo umožněno, odkoupiti věci nejnutnější k provozování živnosti zubotechnické, kterou provozuje právem vdovským, v nejnižší podací ceně. Správce úpadekové podstaty prohlásil, že jest ochoten ponechat i postel, skříň, 2 židle, kamna pokojová i kuchyňská, jakož i postel pro služebnou. Ostatní svršky že jí nehodlá ponechat, ježto jich nevyhnutelně nepotřebuje, a, pokud se domáhá toho, by jí prodal za nejnižší podání předměty nejnutnější k provozování živnosti zubotechnické, že není její žádost v zákoně odůvodněna. Toto vyjádření správce úpadekové podstaty vzala vdova na vědomí, prohlásivši, že se s tímto sdělením spokojuje. Podáním ze dne 13. května 1930 navrhla opět vyloučení předmětů z úpadekové podstaty, jichž nutně potřebuje jako pozůstalá vdova k vedení živnosti zubotechnické a jež v podání vypočítává. Kromě toho žádá ještě za vyloučení nočního stolku, šicího stroje a noční lampy. Správce úpadekové podstaty vyjádřil se proti tomuto celému návrhu. Napadeným usnesením byly z úpadekové podstaty vyloučeny předměty nezbytně potřebné k provozování živnosti zubotechnické pozůstalou vdovou a správce úpadekové podstaty byl vyzván, by se vyjádřil do 8 dnů, které ze svršků uvedených v podání uznává za potřebné k provozování zmíněné živnosti. Proti tomuto usnesení podal správce úpadekové podstaty rozklad, po případě rekurs. Rozkladu nebylo vyhověno. Stížnosti nelze upříti oprávnění. Podle § 56, čtvrtý odstavec, živn. řádu může koncesovaná neb řemeslná živnost nebo živnost obchodní vázaná průkazem způsobilosti na základě dekretu o koncesi nebo živnostenského listu svědčího zesnulému živnostníku dále býti provozována na účet vdovy . . . na pouhé oznámení k živnostenskému úřadu. Toto oznámení pozůstalá vdova učinila. Okresní úřad v M. vzal oznámení na vědomí jakož i okolnost, že ustanovila podle § 55 živn. řádu náměstkem Pavla S-a, zubního technika z M. Práva tohoto nabývá vdova ze zákona. Jest tedy právem původním, nikoliv odvozeným. Podle § 1 konk. ř. patří do úpadekové podstaty veškeré úpadcovo jmění podrobené exekuci. Pro posouzení otázky, které předměty jsou z exekuce vyloučeny a tudíž nepatří do úpadekové podstaty, jsou rozhodujícími předpisy exekučního řádu (čl. XII. uvoz. zák. k ex. ř. a §§ 250, 251, 252, 270, 291, 330 ex. ř.). Pozůstalá vdova opírá svůj nárok na vyloučení zmíněných předmětů o ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř. Není sice pochybnosti, že lze též zubního technika přičítati k osobám uvedeným v § 251 čís. 5 ex. ř. Než podle § 251 čís. 5 ex. ř. v jeho novelisovaném znění jsou z exekuce vyňaty u osob tam uvedených, které osobně vykonávají duševní povolání, předměty, jichž potřebují k zastávání služby neb k výkonu svého povolání. Napadené usne-

sení odvolává se též na ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. Avšak i podle tohoto zákonného předpisu jsou z exekuce vyňaty předměty, jichž potřebují osoby tu zmíněné k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. Z těchto ustanovení zákona jest usuzovati, že zákonná výhoda (vyloučení z exekuce) platí pro osoby uvedené v § 251 čís. 5 a 6 ex. ř. jen potud, pokud své povolání neb zaměstnání vykonávají osobně. V případě úpadku mohl by tedy tuto výhodu uplatňovati jen úpadce. Byl-li na jmění pozůstalosti osoby zmíněné v § 251 čís. 5 a 6 ex. ř. vyhlášen úpadek, jako je v souzeném případě, nemůže se této výhody domáhati pozůstalá vdova, provozuje-li podle § 56 čtvrtý odstavec živn. řádu živnost na vlastní účet.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelce se nepodařilo vyvrátiti důvody, z nichž rekursní soud zamítl návrh, by předměty, potřebné k dalšímu provozování živnosti zubního technika, byly podle § 251 čís. 5 a 6 ex. ř. a § 1 konk. ř. vyloučeny z úpadkové podstaty. Pokud doličuje proti rekursnímu soudu, že nezabavitelnost předmětů uvedených v § 251 čís. 5 ex. ř. nepředpokládá osobní výkon duševního povolání dlužníkem, ocitá se v rozporu s nynějším, novelou ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák. upraveným doslovem tohoto zákonného předpisu, podle něhož tato exekuční výsada platí jen pro osoby, které duševní povolání osobně vykonávají nebo se na ně připravují. V českém vydání exekučního řádu, vydaném Kom-pasem z roku 1925, jest slovo »osobně« nedopatřením vynecháno. Nezabavitelnost sporných předmětů i podle § 251 čís. 6 ex. ř. i podle § 251 čís. 5 ex. ř. pominula smrtí stěžovatelčina manžela. Jelikož úpadek byl vyhlášen na jeho pozůstalost dříve, než byla odevzdána, a pozůstalostní jmění přechází teprve odevzdáním v majetek dědiců, takže stěžovatelka jest jako přihlásivší se dědička jen zástupcem úpadkové podstaty, nemůže se domáhati vyloučení jednotlivých předmětů z důvodu svých vlastních nároků a potřeb, tak jako by úpadcem byla sama, leč za podmínek § 251 čís. 1, 2 a 3 ex. ř., podle nichž byla část domácího zařízení z úpadkové podstaty již vyloučena. Proto jest nerozhodné, že stěžovatelka jest zákonnou dědičkou, že provozuje zubotechnickou živnost manželovu vdovským právem a že se tomuto zaměstnání vyučila. Ani z důvodu nutné výživy není návrh stěžovatelky odůvodněn, neboť soud nemůže z tohoto důvodu přisouditi úpadci a jeho rodině více než zákon v § 5 konk. ř. připouští. Nepominutelný nárok na nedostávající se nutnou výživu z pozůstalosti podle § 796 obč. zák. přísluší vdově teprve po uspokojení věřitelů.

Čís. 10215.

Vyplatila-li banka celý vklad držiteli depositního listu (vkladní knížky), pokud se týče převedla-li k jeho příkazu celý vklad na jiný úvěrní ústav, nezadrževši si část vázanou na úhradu dávky z majetku,